

không được lưu-thông. Nhất là về đêm tâm-hồn miên-man trong giấc ngủ đầy ác-mộng, áp-huyết lên xuống vô chừng, vì lần giải-phẫu thứ hai, tôi bị ra máu hơn 1,200 cc. Ban đầu, bác-sĩ không cho tiếp máu, vì tiếp máu rất là phứt-tạp, nhưng mấy ngày liên tiếp, máu tôi quá thấp khiến cho sức-lực yếu dần. Nên bác-sĩ quyết-định cho tiếp 700cc máu vào thân-xác tôi. nhờ đó sức-khỏe tôi từ-từ được ổn-định khỏi phải tình-trạng lo-ngại.

 Trong những đêm tôi mê-man, nhiều khi thấy ác-mộng nhưng không nhớ ra, chỉ có một điềm lạnh mà tôi không thể nào quên được, là tôi nằm thấy ái nữ của chúng tôi chạy vào phòng, ôm lấy tôi và báo tin rằng, "Ba ơi! vợ anh Joseph đã có thai rồi ba!". Vào buổi chiều của ngày hôm sau, trong lúc các con cháu đến thăm, tôi đem điềm lạnh mà tôi đã thấy trong đêm rồi, kể lại cho các con tôi nghe. Lúc bấy giờ, Con rể của chúng tôi lên tiếng, "Thưa ba, điều mà ba kể đó là sự thật chứ không phải chiêm-bao đâu, vì cách đây mấy hôm, anh chị Ấn đã nói cho Trang và con biết rằng, chị Châu đã có thai và bác-sĩ xác-định là con trai và sẽ sanh vào đầu tháng tám!" Tôi thầm tạ ơn Chúa không chỉ những có thêm cháu nội, mà còn cảm-nhận được rằng trong cơn mê đầy ác-mộng, Chúa còn cho biết điềm lạnh Ngài dành cho gia-tộc tôi. Và tối hôm đó, tôi thiếp đi trong giấc ngủ khi nào không biết, nhưng vừa chợt tỉnh, tôi nghe những lời cầu-nguyện của nhà tôi lẫn trong tiếng khóc, tâm-hồn tôi xúc-động vô cùng vì người bạn đời của tôi cảm thấy hoàn-toàn bất-lực trước sự sống còn quá mỏng-mạnh của tôi. Bất chợt, quá-khứ hiện ra trong đầu óc tôi về những kỷ-niệm trong cuộc sống nhất là cuộc đời dấn-thân hầu việc Chúa trong 42 năm "ăn cơm Chúa mùa tối ngày", Chúa đã dùng tôi làm được những gì cho Chúa và hội-thánh của Ngài.

 Về số linh-hồn đến cùng Chúa để được sự cứu-rỗi, thì thiên-sứ đã biên tên họ vào sổ sách sự sống với con số nhất định rồi, còn đối với Hội-Thánh, nơi nào tôi được Chúa sai đến phục-vụ, thì nơi đó đều còn dư-âm ít nhiều về tánh-tình, cũng như tư-cách người hầu việc Chúa của chúng tôi như thế nào rồi, có "hết lòng và chuyên tâm" hay không? có bè-phái, có mưu-cầu lộc-lợi hay không? có đòi-hỏi danh phận, hay lạm-dụng danh-nghĩa, hoặc lợi-dụng

SÔNG THỰC LÒNG

*Tôi phải sống với chính mình tôi đích thực
Sống sao cho xứng đáng tên mình
Ngày qua ngày, mỗi buổi bình minh
Có thể soi lại mình không e then.*

*Tôi không muốn mỗi chiều hoàng hôn tối
Tôi ghét mình vì công việc ngày qua
Tôi không muốn ẩn mình trong tâm tối
Giấu trong lòng bao bí mật xấu xa.*

*Tôi không muốn dầy vò đau khổ
Luôn nghĩ suy sợ có ngày nào
Sẽ có ai nói lên rành rõ
Con người tôi thật sự sống ra sao.*

*Tôi không muốn dối lừa, giả hiệu
Mà muốn đi vững chãi, ngẩng cao đầu
Muốn hết thấy mọi người kính trọng
Kể cả trên đường danh vọng tôi theo.*

*Tôi không muốn thấy mình như một kẻ
Luôn huyênh hoang, bịp bợm, trá hình
Có thể giấu không bao giờ ai biết
Nhưng hỏi sao, tôi giấu được chính mình.*

*Có thể giấu không bao giờ ai biết
Nhưng làm sao lừa dối bản thân
Tôi muốn sống thanh tâm, tự trọng
Dù khó khăn, hoạn nạn muôn phần.
Phỏng dịch: T.N.Minh*

Lần Đầu Tiên, Tôi... Tiếp theo
thì-giờ, đóng-kịch trá-hình? Còn về thành-tích gây-dựng hội-thánh tại Việt-Nam từ năm 1960 đến 1975, rất là khiêm-tốn, Chúa dùng xây-cất thánh-đường tại Tam-kỳ, tỉnh Quảng-Tín. Mở Hội-Thánh tại thị-xã Quảng-Ngãi. Năm năm hầu việc Chúa tại Đà-lạt, giữa người Kinh và người sắc-tộc, Chúa cho cất nhiều nhà nguyện trong các làng người ko-ho, mở hội-thánh cho người Ra-đê tại Buông-mê-thuộc, và xây cất trường học tại Hội-thánh Đà-lạt. Xuống Miền-tây, xây cất Thánh-đường tại Cần-thơ ngay đầu